

Interior din Casa memorială „Ion Creangă” din Humulești

MUZEUL DIN LUGOJ

Muzeul din Lugoj desfășoară o frumoasă activitate și în satele raionului. Ioan Stratan, directorul acestei instituții, expune deseori la sate conferințe despre trecutul regiunii și al raionului, despre monumentele istorice aflate pe aceste meleaguri. Nu de mult, el a vorbit sâtenilor din mai multe localități despre așezările paleolitice descoperite cu ocazia săpăturilor de la Tincova, raionul Caransebeș, Românești și Coșava, din raionul Făget și Vinga, raionul Lugoj.

Și alți lucrători ai muzeului susțin expuneri pentru sâteni. De curind, îndrumătorul Zoe Georgescu a vorbit, la stația de radioficare, care deservește localitățile Hitiaș și Sirbova, despre arta populară din zona Racovița, Hitiaș și Buziaș.

Muzeul din Lugoj a inițiat și sprijinit înființarea unor muzee la sate. Cu ajutorul colectivului muzeului raional a luat ființă, cu câțiva ani în urmă, muzeul sătesc din Gavojdia și se va deschide, peste puțină vreme, un muzeu și în comuna Visag. Aici vor fi expuse, printre altele, vase și unelte din paleolitic și neolitic, descoperite cu prilejul săpăturilor ce au avut loc în această așezare. În unele localități, unde s-au descoperit urme de așezări vechi, sînt în curs de organizare, la căminele culturale, vitrine cu materiale și texte despre însemnătatea așezărilor respective. Asemenea vitrine se vor înființa în comunele Sacoșu-Mare și Pădureni, unde s-au descoperit așezări dacice.

Muzeul din Lugoj se preocupă îndeaproape ca exponatele de care dispune să fie cunoscute și de către sâteni. În acest scop se organizează în mod frecvent vizite în grupuri. De curind tîrării din Belinț, Chizătau. Criciova și din alte localități au fost oaspeții muzeului raional din Lugoj.

DOUĂ ECRANE

Comunele Igrîș și Pesac din raionul Sinnicolau-Mare sînt localități vecine, așezate doar la vreo 10 kilometri una de alta. Ele sînt asemănătoare din multe puncte de vedere și au posibilități identice pentru desfășurarea unei activități cu filmul care să satisfacă la un înalt nivel exigențele sâtenilor.

Cele două comune au aproape același număr de locuitori; Igrîșul are o populație de 2375 de suflete iar cealaltă numără 2416 locuitori. Ambele localități dispun de cămine culturale cu sedii mari și frumoase, cu săli de spectacole care oferă condiții optime de vizionare a filmelor. Este aproape identic și numărul cadrelor didactice (la Igrîș — 11, la Pesac — 13 învățători și profesori) și al altor intelectuali din aceste două așezări.

Sar părea deci, după toate aceste amănunte, că cele două cinematografe sătești desfășoară o activitate asemănătoare. Lucrurile nu stau însă așa.

În timp ce în cele două luni ale anului (pînă la 1 octombrie a.c.) filmele rulate la cinematograful din Pesac au fost vizionate de 13147 de oameni, la Igrîș s-au înregistrat doar 7958 de spectatori, ceea ce înseamnă o diferență de 5189 spectatori. Și în loc ca diferența să scadă, ea a marcat, în ultimele trei luni, o creștere simțitoare. În lunile iulie, august și septembrie, cinematograful din Pesac a realizat de două ori numărul spectatorilor din comuna Igrîș. (La Pesac — 6128, la Igrîș — 3070 de spectatori).

Care să fie oare cauza rezultatelor diferite obținute de cele două cinematografe? Filmele nu pot fi invocate ca pretext, deoarece la ambele cinematografe (făcînd parte din același circuit) au rulat și rulează aceleași titluri de filme. Că televizorul ar fi una din cauzele principale ale slabei realizări din comuna Igrîș, cum afirmă Vasile Mיעша, secretarul sfatului popular din comună, nu stă în picioare din simplul motiv că în comuna Pesac sînt mai multe televi-

zoare decît la Igrîș. Este adevărat însă că, din cauza transformatorului, curentul de la Igrîș, este ceva mai slab decît în cealaltă comună, dar nici acest lucru nu poate justifica marea deosebire ce există între activitatea celor două cinematografe. În luna iulie, cînd studenții și elevii au fost în vacanță și au sprijinit popularizarea filmelor, cinematograful din Igrîș a realizat 1552 de spectatori, depășind planul cu peste 200 de spectatori.

La o analiză mai atentă reiese că principala cauză a lipsurilor din activitatea cu filmul la Igrîș se datorează în primul rînd slabei preocupări pentru popularizarea filmelor, unei foarte sporadice munci de masă în jurul cinematografului, instituție atît de importantă și eficientă în educarea cultural-artistică a populației. Căminul cultural, cadrele didactice nu sprijină munca cinematografului lăsînd pe operator să se descurce singur. În comună, filmele sînt prezentate doar rareori de către învățători și profesori și cînd se face acest lucru, el se reduce de obicei la citirea textului care însoțește filmul. Pasivitatea cadrelor didactice se manifestă de altfel și în celelalte domenii de activitate culturală. Fanfara din Igrîș, vestită cu ani în urmă, lîncezește, iar spectacolele de teatru sau de brigadă nu s-au mai prezentat de multă vreme. În luna august, învățătorul Ion Jiva, originar din comună, azi dascăl într-o localitate din raionul Ineu, petrecîndu-și concediul la Igrîș, a pregătît o piesă. De atunci nimic.

Nici sfatul popular comunal nu se preocupă în suficientă măsură de activitatea cinematografului. De foarte mult timp, nu s-a analizat munca cu filmul și nu s-a luat nici o măsură pentru îmbunătățirea ei. Nu trebuie să ne mire deci faptul că în cele două luni la Igrîș au fost suspendate 16 spectacole cinematografice (între care și matinee pentru elevi) revenind în medie aproape două reprezentații anulate pe lună și acestea nu din cauză că sala ar fi fost

ocupată cu alte activități culturale ci pur și simplu din „lipsă de spectatori” cum se menționează în documentele operatorului.

Altfel se prezintă lucrurile în comuna Pesac. Aici, de buna desfășurare a activității cinematografului se ocupă cu mult interes sfatul popular, căminul și cadrele didactice din comună. Cele trei vitrine mari, de sticlă, cu afișele filmelor care sînt în program, litourile așezate în holul căminului, aspectul sălii în care rulează filmele (zugrăvit recent), cele 200 de scaune noi procurate prin grija sfatului popular, sînt mărturiile ale preocupărilor pentru bunul mers al cinematografului. În comuna Pesac există și o frumoasă muncă de masă cu filmul. Prezentările se fac cu regularitate de către cadre didactice și ele nu se rezumă la citirea textelor primite de-a gata. De obicei, prezentatorul vizionează filmul înainte și urmărește ca spectatorii să înțeleagă mai bine acțiunea, învățămintele și valoarea artistică a acestuia. Munca de masă nu se limitează la prezentări, ci au loc și alte acțiuni ce variază de la film la film. Așa, bunăoară, cînd a rulat filmul Tudor, profesorul de istorie Nicolae Bota a vorbit oamenilor despre cauzele și urmările răscoalei conduse de Tudor Vladimirescu. Înaintea filmului Lupeni 29, Iosif Marinescu, directorul școlii, a înfățișat spectatorilor istoricul grevei de la Lupeni, condusă de partid, iar cînd s-au prezentat documentarele Cetățile chimiei, Prefața la un poem (despre viitoarea hidrocentrală de la Porțile de Fier) etc., s-a ținut și un simpozion intitulat România socialistă, subliniindu-se realizările prezentate în filmele respective.

La Pesac există o experiență bogată în munca de masă cu filmul. Cei de la Igrîș ar avea multe de învățat în acest domeniu. Sînt vecini. Pot să facă ușor un schimb de experiență!

R. IARAI

Fecund poet, dramaturg și autor de maxime, Victor Eftimiu e și un talentat memorialist. Istorisind anecdote, descriînd sumar un decor, el reînvie, cu artă, atmosfera altor vremuri, trasează din cîteva linii portretele unor personalități marcante sau ale unor tipuri pitorești care caracterizează o epocă. Actualul volum, **Portrete și amintiri**, înglobînd volumele mai vechi: **Fum de fantome, Amintiri și polemici, Magia cuvintelor, Spovedanii**, precum și pagini risipite în ultimii ani în coloanele presei literare și ale unor cotidiene — cuprinde o mare

Victor EFTIMIU

PORTRETE ȘI AMINTIRI

parte din opera memorialistică a unui scriitor care de multe decenii slujește poeziei și teatrului.

Autorul ne familiarizează cu atmosfera specifică redacțiilor, cafenelelor, teatrelor și străzilor Bucureștiului dinaintea primului război mondial, ni-i înfățișează în intimitate pe Caragiale și pe Macedonski, pe Ion Slavici, Duiliu Zamfirescu și pe Vlahuță, pe Coșbuc și pe St. O. Iosif, pe Alexandru Davilla și pe Pompiliu Eliade; ne plimbă în orașele transilvănene în vremea cînd românii desfășurau lupta pentru eliberarea de sub jugul hasburgic și după realizarea visului lor mi-

lenar, și ne vorbește cu căldură despre Octavian Goga, Ilarie Chendi, Aurel Vlaicu, Traian Vuia; ne e călăuză în Albania sa natală, în Budapesta și Viena și mai ales în Parisul pe care-l iubește atît și unde îl întîlnește pe marele actor român De Max și pe criticul Eugen Lovinescu; ni-i arată în viața de toate zilele și îi caracterizează pe Ion Minulescu, pe V. Demetrius; îi evocă pe marii actori Iancu Brezeanu, Nottara, Iancu Petrescu, Ion Livescu, Tony Bulandra; evocă figura colecționarului de artă Bogdan-Pitești și pe pictorii Th. Pallady, Camil Ressu, Iser; ne lasă să ci-

tim scrisorile pe care i le-a trimis Panait Istrati etc., etc.

Toate aceste evocări care reînvie o epocă denotă nu numai un talentat scriitor, un mare iubitor al artelor și un patriot, dar și un om generos, gata oricînd să se dăruiască unei cauze drepte, o inimă caldă, o ființă delicată și sensibilă care vibrează la orice durere omenească și manifestă multă înțelegere pentru slăbiciunile semenilor săi. Cartea lui Victor Eftimiu, utilă într-o măsură istoricilor literari, constituie o lectură pe cît de plăcută pe atît de instructivă pentru publicul larg.

EUGEN LUCA

PE TEME ZOOEHNICE

O FIȘĂ GENEALOGICĂ ȘI ÎNCĂ CEVA...

Utilitatea monei artificiale este de acum evidentă. Ea a dus la sporirea prolificității și la îmbunătățirea raselor. La înființarea centrului de însămînțări din Mizil metoda era cunoscută numai din auzite. Aplicarea ei a întâmpinat rezistența multora.

Pînă nu de mult se foloseau în sate reproducători de slabă calitate care dădeau produse asemănătoare. Proverbul „așchia nu sare departe de pom” e valabil și aici și el se concretizează în trăsăturile biologice ale urmașilor. În 1962 prolificitatea la taurine era în raion de 70 la sută. După trei ani de activitate a centrului de însămînțări artificiale ea a crescut pînă la 85 la sută. În jumătate din comunele raionului se folosesc reproducători de rasă la monta artificială. Rămîne însă cealaltă jumătate care ne ține atenția trează. Sînt multe unități agricole în raion care constituie exemple vii și edificatoare. La cooperativa agricolă de producție din comuna Baba Ana, berbecul Ursache, merinos pur, un exemplar splendid de 136 kg, e capul de linie al acțiunii de merinorizare. Turma lui Vasile Drăgoi a dat, ca urmare a îmbunătățirii rasei, 80 kg lînă peste cantitatea planificată.

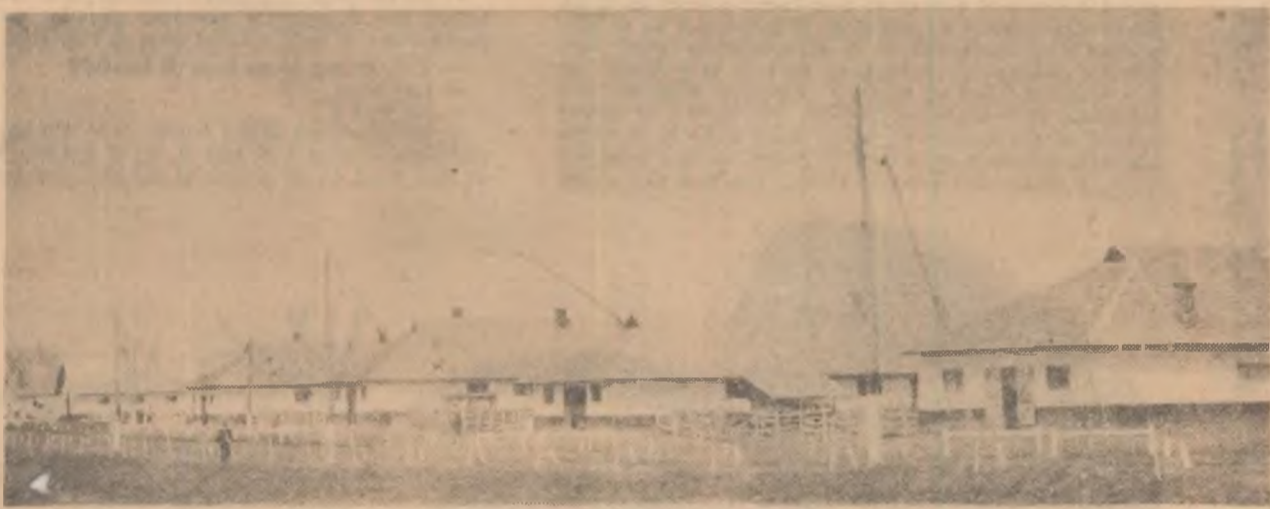
Ameliorarea raselor a făcut ca la Fulga de Sus să se obțină vițele Schwyz la a treia generație. Ca o consecință directă, producția de lapte pe cap de vacă furajată a crescut aici cu 300 de litri. Mai avem însă de luptat cu mentalitatea unor crescători de animale și din păcate și a unor conduceri de cooperative agricole. Alexandru Frincu, președintele C.A.P. de la Parepa, cu toate că recunoaște utilitatea metodelor științifice, ezită încă să le aplice. În multe locuri sînt păstrați fără nici o noimă tăurașii, oricît de mulți ar fi. Pe lîngă consumul inutil de furaje mai apare și dezavantajul că, nefiind cunoscută linia genealogică a tăurașilor, încrucișările nu pot da rezultatele așteptate. Apare astfel fenomenul de consangvinitate (incrușiări de exemplare înrudite) care generează distociile (monștrii). Cu cîtva timp în urmă, cînd acțiunea de ameliorare a raselor abia începuse, unul dintre îngrijitorii de animale din Fulga a avut un caz de distocie chiar în gospodăria personală. Vițelul n-a trăit decît cîteva zile. Am analizat cazul acesta pe

larg la lecțiile de la cercul de zootehnie unde sînt lectori. Acum, cei mai mulți știu că în asemenea cazuri se petrec în intimitatea celulelor reproducătoare fenomene determinate de amestecul de sînge înrudit și rezultatul este — dacă situația dăinuic — degenerarea speciei. Pentru a împiedica pericolul consangvinității chiar și reproducătorii puri nu sînt folosiți timp prea îndelungat la același lot de comune.

Însămînțarea artificială rezolvă și problema, în multe locuri spinoasă, a pășunilor pentru reproducători. Să facem aici un mic calcul. În mod obișnuit o comună are nevoie de patru reproducători, un îngrijitor și un lot zootehnic de 50 de hectare. Metoda științifică a însămînțărilor artificiale, pe care o menționează articolul de față, a scutit la 20 dintre comunele care o aplică o suprafață de 1000 de hectare care a căpătat alte utilizări. Să nu mai vorbim de economia de furaje. Într-un an un singur taur consumă 2 tone de concentrate și 5 tone de fin. Dar neajunsul cel mare stă în faptul că, necunoscîndu-le obirșia, ei pot genera exemplare neproductive. Fiecare producător de la centrul nostru are fișa sa cu ascendenți: mamă, tată, mama mamei, mama tatălui, tatăl mamei tatălui și tot așa din ce în ce mai departe. Operația stabilirii ascendențelor este extrem de dificilă și complicată dar ea e riguros obligatorie. Astfel am putut ajunge pînă la a treia generație pe linia ascendentă. Și nu ne oprim. Strădania ne este din plin răsplătită. La cooperativele agricole din Conduratin, Grădiștea, Fulga, s-a realizat o serioasă îmbunătățire a șeptelului, concretizată în conformația corporală care se apropie acum de standardul rasei și în producții mari.

Sîntem, aș zice, la mijlocul drumului. Dar mai sînt încă atîtea de făcut. Cer pe această cale Institutului de cercetări zootehnice să intensifice legăturile cu unitățile din teren și să le sprijine, pentru a putea introduce mai repede metodele avansate de selecție și, ca urmare, de sporire a producției de lapte, carne și lînă.

Ing. zootehnist ȘTEFAN SBURLAN
șeful centrului de însămînțări artificiale
la animale Mizil

O parte a construcțiilor zootehnice ale cooperativei agricole Mănășia, regiunea București

**Nesecatele
rezerve
interne**

Doriți să realizați cîștiguri suplimentare?

În ultimii ani, unitățile din cooperativa de consum au trecut la intensificarea valorificării unor produse cerute mai puțin pentru consumul intern, dar care sînt mult solicitate la export. Astfel de produse sînt: iepurii de casă, broaștele vii, melcii și altele.

Paralel cu volumul achizițiilor au crescut și efectivele de iepuri în gospodăriile membrilor cooperativei agricole de producție și ale altor crescători, pe care cooperativa de consum îi sprijină plătind prețuri stimulatorii, acordîndu-le și alte avantaje și asigurînd în același timp aprovizionarea lor cu iepuri de reproducție din crescătoriile proprii. Experiența multor crescători a dovedit că de la 5 iepuroaice și un mascul se poate asigura, anual, un număr de 60—70 iepuri în greutate totală de peste 200 kg în viu, ceea ce aduce un venit brut anual de circa 2500 lei. În cazul creșterii unui număr mare de iepuri, veniturile sînt și mai însemnate. Pentru ca iepurii să aducă venituri cît mai mari, trebuie acordată o mare atenție monei femelelor la timpul potrivit, ca să se poată obține anual

cel puțin 4 fătări. Iepurii de casă pot fi predați la cooperative, fie pe bază de contracte încheiate în acest scop, fie direct la achiziții.

Incheierea de contracte pentru creșterea iepurilor de casă este foarte avantajoasă pentru crescători. Contractanții primesc la semnarea contractului un avans în bani, care poate să ajungă pînă la 45 la sută din valoarea contractului. Menționăm că avansul se acordă numai acelor crescători care se angajează să livreze anual cel puțin 50 de iepuri, în greutate minimă de 3 kg fiecare. În afară de avansul în bani, contractantul mai poate să primească, prin cooperativă, la preț oficial, cîte 2 kg gozuri pentru fiecare kg de iepure viu contractat. Prețul ce se plătește la contractări variază în funcție de sezon. Astfel, pentru iepurii livrați în perioada 1 aprilie—30 noiembrie, prețul este de 12,50 lei/kg iar pentru cei livrați între 1 decembrie și 31 martie prețul este de 13,50 lei/kg. De la crescătorii care nu se angajează la livrări de iepuri prin contract, cooperativele preiau iepurii de casă la achiziții directe.

Începînd din anul 1963, unitățile cooperativei de consum valorifică la export broaște vii de baltă și pulpe congelate de broască. Un pescar amator, care dorește să prindă broaște cu una din metodele indicate în pliantele Centrocoop, poate realiza, în cîteva ore pe zi, între 10—15 kg broaște, ceea ce îi aduce un venit net zilnic de 60—90 lei. În anii trecuți, numeroși culegători din raioanele Mediaș, Sibiu, Cîmpulung Muscel, Focșani și Vișeu au strîns fiecare, săptămînal, peste 100 kg melci, realizînd pe tot sezonul venituri însemnate.

În prezent unele zone au fost trecute în rezervă pentru refacerea fondului natural de melci, sarcina anuală urmînd a se realiza prin cules rațional în zonele indicate de Centrocoop.

Valorificarea acestor viețuitoare mici în toate regiunile țării dă posibilitatea membrilor C.A.P. și altor cetățeni să folosească rentabil forțele de muncă disponibile din gospodăria personală, precum și unele posibilități din resursele locale existente pretutindeni.

Dr. KAPPEL FRANCISC

Puncte de vedere

În plină toamnă

Zilele trecute am poposit în comunele Răcăciuni și Răcătău, raionul Bacău, de unde am cules cîteva păreri ale oamenilor despre sezonul rece.

IODACHE MOALEȘ — secretarul Sfatului popular din comuna Răcăciuni.

Printre cele mai importante obiective care le-am avut în plan și le-am realizat, în mare parte cu sprijinul cetățenilor, se numără construirea unei școli tip și extinderea rețelei electrice în satul Gîsteni. Școala din satul Gheorghe Doja, a cărei construcție a început în 1964, la 15 septembrie și-a deschis larg ușile pentru a primi elevii. Tot cu ajutorul oamenilor s-au efectuat diverse lucrări de întreținere a drumurilor. Și fiindcă veni vorba de drumuri, aș vrea să amintesc de cel raional ce intră în raza comunei noastre și pe care circulă un număr foarte mare de vehicule încărcate cu material lemnos pentru întreprinderea forestieră Bacău. Singurii nu reușim să ținem în bună stare acest drum. Ar fi foarte bine ca la întreținerea lui să-și aducă contribuția și întreprinderea vizată. Tratatul, ca să spun așa, au început mai de mult însă rezultatele încă nu se văd.

CONSTANTIN BADEA — membru cooperador.

Toamna aceasta ne-a găsit cu încă o construcție nouă — magazinul universal. A fost un lucru foarte necesar și binevenit. Acum că avem magazin, am vrea să găsim în el și toate mărfurile necesare. Toamna mai ales e nevoie de mărfuri ca: sticlă de geam, tablă, ciment, carton gudronat, pe care nu le-am prea găsit pînă acum. Cred că exprim dorința tuturor oamenilor din comuna noastră dacă mai adaug la cele spuse încă ceva: vrem mai multe modele de haine și pantofi. De ce să nu avem posibilitatea să alegem ceea ce ne place? Și am fi recunoscători dacă în magazinul nostru am găsi cizme de piele.

Așadar două păreri. La prima răspunsul trebuie să-l dea întreprinderea forestieră Bacău, iar la a doua conducerea cooperativei de consum din Răcătău. Dorința noastră și a oamenilor totodată este ca răspunsurile să fie cît mai concrete.

NICOLINA DENDRINO

Blana de tron

Mărin Ciugulete nu era bolnav. Nici un junghi, nici o fîcurătură, nici măcar un dinte nu-l supărau. Cînd era copil înghițea corcodușele și prunele cu simburii cu tot. Altorii li s-ar fi spart, dracului, burta, dar lui deloc. E drept, o avea cam umflată; fier-tura de știr, ștevie și dragavei te cam umflă, iar mumsa, de cum mustăceau buruienile, primăvara-n cîmp, tot de-astea-i punea în strachină pînă spre toamnă, cînd da bruma. Burta o mai are umflată și acum, la șizeci și ceva de ani. Îi împiedică nițel la mers, mai ales cînd are de suit vreo coastă dar încolo de muncit muncește cot la cot cu ceilalți oriunde-i trimis și i se spune că e nevoie. Și n-a vrut să se lase trecut pe lista celor care primesc ajutor de bătrînețe din partea cooperativei agricole spunînd că, atîta vreme cît se simte în putere, nu vrea să-i fie nimănui povară. Cu atît mai puțin Ilinca, nevastă-sa care lucrează la ferma de păsări unde se cer nu atît eforturi fizice cît pricepere și migală.

Amîndoi își duceau traiul liniștit, feciorii avîndu-i în-surați și fetele măritate, fiecare cu casa lui, cu rostul lui — dînspre partea asta neavînd nici o grijă.

Dumitru Țoțoi, președintele, se gîndea acum vreo trei săptămîni ca, spre sfîrșitul anului, cînd s-o alege consiliul de conducere al cooperativei agricole să-l propună pe Ciugulete să facă parte din comisia de revizie. Îl știa de om chibzuit. Cînd era vorba de avutul obșteșc se certa cu toți. Pînă și lui, președintelui, îi zisesse vreo citeva: „De ce adică îi lasă pe cei din zootehnie să facă risipă de furaje, de ce magazia nu-i pusă în ordine sau televizorul zace nereparat de atîta vreme?”

Momentan însă, Țoțoi stă pe gînduri dacă să-l mai propună sau nu. M-a întrebă de mine, deunăzi, că ce să facă. Eu nu i-am răspuns nici fă așa, nici fă pe dincolo.

După aceea, adică după ce am plecat din Mierteni mi-a părut rău. Și ce mi-am zis: Hai să aștern eu pe hîrtie întîmplarea povestită de Țoțoi în legătură cu Ciugulete și să vedem ce părere au să aibă cititorii „Albinei”. Nu-i mai bine așa? Ascultați numa...

Nici n-au trecut bine două săptămîni de atunci. Ba, cam atît să fie: două săptămîni. La cooperativa din Mierteni, oamenii n-aveau timp să răsufle. Porumb și vie de cules, grîu de pus în pămînt, plantări pe dealuri de făcut; ce mai, dac-ai fi cerut cuiva să-ți spuie cum îl cheamă și-ar fi răspuns: „Acuma-ți găsiși să mă întrebă?” Colac peste pupăză, Țoțoi se pomenește că-i vine o înștiințare din partea gării cum că neapărat să ridice scîndurile de stejar care sosiseră pentru cooperativă. Altfel plătește locație. Uitate de ele. Fuseseră comandate încă de mult, fiindu-le de trebuință la dresul cramei. Da pe cine să trimiți cînd toată lumea se afla în cîmp? Cînd se frămînta Țoțoi așa, hop că dă cu ochii de Ciugulete care sta în pragul fierăriei.

— Nea Mărine, ce faci acolo?

— Aștept să-mi ascuță secera. Tăiai cu ea un pogon de coceni și mi se toci în gură.

— Las-o înjugă o pereche de boi la car și dă o fugă pîn-la gară.

— Și zici să las secera aceea? întrebă Ciugulete, de parcă s-ar fi temut că fierarul o să i-o mănînce.

— Las-o și du-te. Altfel ne ard aia cu locația.

— Aoleu, atunci mă duc.

A înjugat boii și, în mai puțin de un sfert de ceas, era lingă rampă. L-a chemat pe Rădoi, acarul, să-i dea o mină de ajutor, altfel n-ar fi fost chip să dovedească o asemenea greutate.

— Bă, Mărine, blăniile astea sînt bune de tron, mă! zisesse Rădoi cu fața roșie din pricina efortului.

— De ce sînt bune, mă, Rădoi? Ciugulete nu auzise prea bine.

— De tron. De sicriu adică. Te țin mult, nu putrezesc repede. Nu vezi ce lemn sănătos?

— Lasă că sînt mai bune la crămă, mormăise Ciugulete.

Asemenea scînduri nu mai văzuseră ei de mult. Late de un metru, lungi de vreo patru și groase de aproape cinci degete, scîndurile păreau tăiate din acei copaci crescuți prin țările calde și care trăiesc cu miile de ani. Lui Ciugulete parcă-i era și milă cînd s-a urcat în car să se așeze pe ele. I-a mulțumit lui Rădoi făgăduindu-i o țuică și-a dat gură la boi. Dar n-apucase să iasă bine din gară că l-a fulgerat un gînd prin cap.

„Ferește-mă doamne”, s-a pomenit el, speriat, zicînd cu glas tare, vrînd să se apere singur. Și fără nici un motiv arse cite-un sfîrc de bici pe spinarea boilor. Dar cu fiecare învîrtitură de roți gîndul parcă i se năvălura și mai strîns pe creier. „Și de ce nu, la urma urmei? De doisprezece ani de cînd sînt în cooperativă nu mă știu să fi luat un virf de ac din ce nu mi se cuvenea”, îi șoptea parcă cineva străin la ureche. „Ș-acum vrei să iei o blană-ntreagă, să-ți scoți pîrleala?” îi răspundea parcă altcineva și parcă tot străin. „Fire-ai tu al dracului, Rădoi, cu tronul tău cu tot, că de la tine mi se trase mie gîndul ăsta păcătos!”

Și vedea ce frumos o să-i șadă după ce-o să-nchidă ochii pentru totdeauna într-un tron meșterit dintr-o asemenea blană. Numai una i-ar fi fost de-ajuns. A făcut la repezeală socoteala în minte: patru metri lungime pe unu lățime, ce mai, ar fi ieșit atît de încăpător încît putea să se și răsucească-n el dac-ar fi avut chef. Dar cum să intri în pămînt cu tron făcut din lemn de furat și încă de unde, din avutul obșteșc? Ce somn de veci ar mai fi ăla? Însă e al naibii de trainic materialul! Și peste zece ani dacă te dezgroapă, te găsește aproape-ntreg. Unde mai pui că și l-ar lucra singur în tihnă (de ce s-ar grăbi?) cu zugrăveli și înflorituri să se minuneze o lume-ntreagă ca la-ngropăciunea unui mitropolit. Firește, pe ascuns, că de l-ar afla Ilinca ar fi-n stare să-i dea cu tronul-n cap, să-l bage de viu înăuntru. Să-i ceară lui Țoțoi? Păi dacă i-ar spune pentru ce are nevoie de blană ăla-l pune în discuția adunării generale, să-l facă de basm, că ce-i pasă lui Țoțoi, e tînăr, mai are pîn-acolo... Nu, n-o să-i ceară

rativă. În clipa aia Țoțoi ieșea pe poartă îndreptîndu-se către grădina de legume.

— Stai nițel, tovarășe președinte, i-a strigat Ilinca de departe. De ce nu mă trimiteți și pe mine cu altele, cu ce-o fi eu mai proastă? Adică, lasă, asta e truda altădată. Eu te-ntreb ce-i cu blana aia la mine bătătură?

— Ce blană, dodă Ilinca? — s-a mirat, pe bună dreptate, Țoțoi.

— Vin-o și vezi.

— Nu pot acum. Mă așteaptă la grădină.

— Ba, hai acum. Nu să ne scoateți nouă ochii, du-te aia, c-așa și pe dincolo. Hai acum.

L-a luat de mincă și mai mult tîriș l-a dus pînă acasă.

— O vezi? Cum de răsări ea aicea eu nu pricep. Cînd ne trebuie nouă așa ceva? Și cine, ce, o fi avut cu n- de vru să ne aducă pacostea pe cap că numai din du-mănie o făcu!

Țoțoi n-o asculta. De cum văzuse scîndura se dumrise. Doar el, cînd făcuse comanda, indicase dimensiunile și felul lemnului. Dar bătrînei nu i-a spus nimic. I-a zis să n-aibă nici o grijă că se vor lămurii toate. Nu s-a mai dus la grădină ci la crămă. Ciugulete și du-gherii descărcău.

— Așa repede le-adușeși nea Mărine? întrebă Țoțoi zîmbind de formă.

— Păi ce crezi! Cînd e vorba de crămă cine nu s-grăbi? răspundea Ciugulete, ocolind privirile președintelui.

— Și sînt toate? mai întrebă Țoțoi.

— Eu nu știu cite trebuiau să fie. Da ce-am găsit? rampă am pus în car.

Țoțoi i-a făcut semn să vină mai la o parte să n-aură ceilalți.

— Parcă-mi spune mie inima că pierduși una? întrebă drum, îi șoptise el.

— Cum să pierd, tovarășe președinte că doar nu surcea?

— N-o fi, da' uite că se pierdu... O fi luat-o vîntul se brodi să pice taman în bătătură la dumneata.

— O văzuși cu ochii dumitale? a mai încercat Ciugulete să facă pe neștiutorul.

— Cu ochii mei o văzui. Rămase și uluca zdrelită unde-și făcu vînt. O să-i fie de folos milițianului cînd o să vrea să știe cum s-a întîmplat.

Ciugulete se făcuse verde la față.

— Dacă zici că o văzuși eu ce să mai zic...

— La ce și-ar fi folosit? Lui Țoțoi îi era ciudă bătrîn că-i dezmințise părerile dar în același timp parcă-i era și milă văzînd cum îl năpădesc sudorii.

— Hai, spune, la ce și-ar fi folosit?

— La tron.

— La ce?!

— Mă gîndisem să-mi fac un tron din ea în care mă îngroape cînd n-o-i mai fi. Aș fi dat alte zece-n loc da din brad că se găseșc și nu sînt așa bune pent-

Desen de NICĂ PETR

LA PUȚUL CU DOUĂ ZALE

La puțul cu două zale
Foaie verde trei migdale,
Este-un tei cu rămurele
Încărcat cu turturele.
Vine mindra să se spele
În cîntec de turturele
Și cu gîndul tot la mine
Cîntă dorul să-și aline.
Mindra-și spală obrăjorii
Boșorii ea și bujorii,
Păr bălai și ochi căprui,
Fură inima oricui.
Turturele beau apă
Iar mindruța se adapă
Din găleată-ncetîșor
Să-și aline al ei dor.
Vine Ionel călare
Pe un cal scaldat în soare,
Își ia-n brațe mindra dragă
Și apoi acasă-aleargă
Ca să facă nuntă mare
Cum nu s-a văzut sub soare,
Cu viori și lăutari
Și cu nuni voinici și mari.

Cules de ION RADU FE-
TEȘTEANU, de la Ilie Costea
din Fetești, regiunea București

lui Țoțoi nimic. O să cumpere de la oraș zece scînduri bune de brad că mai mult nu face blana de stejar și d-alea se găseșc, o să le ducă la cooperativă și abia atunci o să-i spuie despre ce e vorba. Însă numai după ce o să termine tronul ca să i-l arate, să nu crează ăla că cine știe ce... Atunci o să aibă cugetul împăcat și pe lumea asta și pe ailaltă.

Ajuns în dreptul casei, Ciugulete a oprit boii, s-a dat jos din car și, după ce a privit în lungul uliței să nu-l vadă careva, s-a opintit, a icnit, a gemut înjurînd de toți sfinții, era să se lase și păgubaș cînd, pînă la urmă, a izbutit să arunce blana pe după uluca înaltă în bătătură chiar la spatele casei. Răsufliînd ușurat, și-a scos căciula (toamnă, toamnă, da era cald) și și-a făcut vînt de citeva ori. După aceea s-a suit în car și a mînat boii către dealul viilor pe coama căruia se înălța crama.

Cu Ilinca se întîmplase ceva în ziua aceea, era într-o joi mi se pare, de s-a abătut pe acasă tînd și fulgerînd cu gîndul să mănînce puțin și după aia să se ducă la cooperativă să-l caute pe Țoțoi și să se certe cu el. Avea și de ce. Patru îngrijitoare urmau să plece la un curs de specializare și pe ea n-o trecuseră pe listă pe motiv că mai fusese o dată. Și ce dacă? Ce a învățat în urmă cu patru ani poate că s-o fi învechit, între timp or fi apărut metode noi, că toate alea se schimbă pe lumea asta. De ce să rămînă ea mai prejos decît celelalte?

A intrat însă în curte, făcîndu-l pe brigadierul zootehnic cu ou și cu oțet în gînd, n-a băgat de seamă, s-a împiedicat de scîndură și era cît p-aci să cadă lată. A început să drăcuie scîndura și pe ăl de i-o pusese-n drum. Dar cine s-o fi pus și ce căuta dita-mai scînduroiul la ei în bătătură? Nu cumva o fi aruncat-o careva în glumă, ba mai rău, să-i facă de rușinea satului? Pe Mărin al ei nu-l auzise niciodată c-ar fi avut nevoie de așa ceva. Uitînd de mincare s-a dus întins la coope-

tron; n-apuci să te-nveți bine cu locu' de veci c-au putrezit.

În prima clipă lui Țoțoi i-a venit să cadă din picioare. Apoi, nici el nu știe cum, l-a podidit un ris minime în șir nu s-a putut opri. Oamenii se uitau la cu gurile căscate. Ziceai că atunci ieșise din crană după ce-ar fi zăcut acolo trei zile și trei nopți lini-butoaie.

— Mă reped s-o aduc. Cu spinarea o aduc, măc de-mi frînge șalele, zisesse Ciugulete încet cu gl rugător.

— Ia carul și du-te. Un om care se îngrijește de gro-pă cum o să aducă așa ceva cu spinarea! Dacă m rideam nițel aveam eu nevoie de tron.

— Și cum rămîne, mă dai pe mîna miliției ori a adunării generale? De Ilinca mi-e mai frică decît de to Ai, cum rămîne?

— Da scîndura aia de ce n-o puseși în car? Ți-e frică să nu se rupă osia? Ca să mai faci acuma un transport pentru o nimica toată? Of, te pune omul o treabă, iar dumneata...

Țoțoi rostise cuvintele în gura mare ca să-l audă și ceilalți. Apoi, înainte de a pleca, îi aruncase bătrînului o privire și nu știu cum acesta o simțise în dreptul inimii ca o împunsătură de cui. Ciugulete s-a pomenit aru-cîndu-se în car și minînd boii de parcă ar fi fost arm-sari.

Iar Ilinca din poartă:

— Ia uite Mărine ce pozna. Cine și-o fi bătut joc de noi?

— Dracu! Dă-mi o mină de ajutor s-o sui în car c așteaptă dulgherii la crămă.

... Acuma Țoțoi se întrebă dacă să-l mai propună sau nu pentru comisia de revizie. Dumneavoastră ce părere aveți, dragi cititori?...

GHEORGHE VLAD

Mică
monografie

Maria Tănase

O mare interpretă a cîntecului popular românesc ! Citez să afirm că, în genul ei, unică. Poate să fi existat și să mai existe pe undeva printre prodigioasele talente ale românilor, rapsozi de dimensiunile ei, ai eposului, ai lirismului, ai doinelor, ai bocetului, ai umorului și sarcasmului pe care-l generează folclorul nostru, rămași necunoscuți, sau cunoscuți doar în cercul lor limitat.

Maria Tănase are meritul de-a fi difuzat amplu cîntecul nostru popular ; de-a-i fi dat un răsunset mai puternic decît oricare altul.

Oricînd se va vorbi de acești interpreți va trebui să se înceapă cu Maria Tănase, spre a se sublinia înțelegerea adîncă, greu de descifrat — și tocmai în acest lucru stă tulburătoarea lui taină — a cîntecului popular.

Maria Tănase a fost înzestrată cu marele fior al melodiei, a fost pasărea măiastră a lui și a avut acea energie și pasiune de a-l striga, modulîndu-l genial, în prolifica, scurta și fulguranta ei carieră. Nu se putea ca un folclor cum este al nostru să nu-și aibă și marii lui interpreți.

Aș cita doar două nume în continua constelație de interpreți : Barbu Lăutaru și Grigoraș Dinicu. Și pieiada efemeră care s-a perindat fără a lăsa o diră prea adîncă — ștearsă și ea de vreme — în trecerea lor prin veselele grădini și locante ale orașelor.

Maria Tănase, deși a trecut și ea prin aceste ambianțe, a știut să se impună, să releve marea emoție și frumusețea cîntecului.

Cînd Maria Tănase cînta, nu mai sfîrșiau mititeii, nu se mai auzea clinchetul tacîmurilor. Stăpînea cîntecul. Magnetiza.

În distilarea vocii și a interpretării ei cîntecul lua proporții de miraj.

Străbătea filoanele adînci ale rapsodiei noastre, adunate de zeci și zeci de generații, evocînd bucuria, jalea, dorul cu subtilul și continuul lor optimism care s-a continuat prin veacuri ca un fluviu subteran, ieșînd la suprafață, ascunzîndu-se iarăși, dar de o arzătoare prezență.

Maria Tănase a apărut firesc, spontan, implacabil, ca o ploaie fecundă.

S-a născut în București, în anul 1913, la poalele dealului Mărțișor, pe ulița Livada cu duzi. A crescut în mahalaua ei, — în vecinătatea prisacii și căsuței lui Tudor Argezi, — în grădina de flori a tatălui ei, moș Ion Cornel Tănase.

S-a născut și a crescut am spune între metafore. Cu filiații, dacă ar fi să le căutăm, de mari substanțe. Tatăl ei, țaran din Dolj oltenesc a ajuns cu cobilița în București unde, după puțin timp, lăsat zarzavatul a început să cultive flori.

Mamă-sa, Ana, era din Făgăraș, dintr-un sat de pe malul Oltului. Pe firul acestei legendare ape, ea a trebuit să-l înfîlnească pe acela care să procreeze nimfa unei întregi țări, sinteza melodică a unui neam prolific în creația lui artistică.

Dacă încerc să fac aici, fără fals patriotism, fiindcă nu sînt oltean, izvodul oltenesc al mării interprete, o fac cu întreaga convingere, atestată de realitate. În poezie, olteanul Argezi, în sculptură olteanul Brîncuși, în pictură olteanul Țuculescu, în cîntec fata Oltului, Maria Tănase.

N-a urmat nici un conservator ; avea doar trei clase de gimnaziu, dar a cîntat cu înnăscuta ei dăruire. A făcut să răsune și a fermecat cu frumusețea și înfiorarea cîntecului nostru popular, ascultătorii din America, Anglia, Italia, Iugoslavia, Bulgaria, Turcia, pe unde a fost.

Era simplă, de o nemaipomenită generozitate, ca o revărsare care cuprindea și ducea totul cu ea pe valea unei furtuni dezlănțuite de stihiele marilor simțăminte.

Ascultînd-o pe Maria în cei trezeci de ani de cîntec, încerc să o descifrez în aceste cîteva rînduri și simt că nu am izbutit întru totul.

Pe Maria Tănase o poți iubi, n-o poți discuta. În cîntecul ei, am ascultat și am trăit marile noastre iubiri, toate pasiunile.

A fost mierla unui întreg popor.
Neîntrecută.

GHEORGHE DINU

Peisaj de noapte : centrul orașului Galați

Carnet SPORTIV

VICTORIA VOINȚEI

Marea lui pasiune, ciclismul, a stîrnit, la început, zîmbete, ironii. Văzîndu-l nedespărțit de bicicletă, Vasile Burlacu, tînr muncitor zootehnist la G.A.S. Sighireanu, raionul Lehliu, era adeseori luat în zeflemea. „Măi Vasile — îi spuneau oamenii — tu ai jumătate de normă la vaci și jumătate la bicicletă...”. Sau „cînd te culci, în ce parte îți bicicleta, în dreapta sau în stînga?”

De copil, visul, marea speranță a lui Vasile, era să devină ciclist trunțos. O dată a citit într-o revistă despre viața sportivă exemplară pe care o ducea celebrul „campionissimo” italian, ciclistul Fausto Coppi. La ce oră se culca seara, cîte kilograme de lapte bea pe zi etc... Și-a făcut și el un program zilnic, ca Fausto Coppi!

Hotărîtor însă, pentru formarea sa ca ciclist, era antrenamentul pe bicicletă. Zilnic făcea între 50—70 km pe șosea și pe relief variat. Succesele competiționale au venit ca o consecință firească a dirzei sale pregătiri. La 19 aprilie 1960, la Călărași, Vasile Burlacu participă la prima cursă din viața lui și o cîștigă. În 1961, trece din victorie în victorie și cîștigă spectaculos finala Spartachiadei republicane de la București. În același an cîștigă și Cupa agriculturii.

Remarcat de Federația română de ciclism, lui

Vasile Burlacu i se dăruiește o bicicletă de semi-curse. Este cel mai frumos cadou pe care Vasile l-a primit pînă atunci ! Un dar care-l stimulează și mai mult în munca la antrenamente. Roadele se văd. În 1962, cîștigă patru curse pentru bicicletele semi-curse. Iulian Gociman, antrenorul echipei Steaua, văzînd în el un autentic talent ciclist și un element serios, îi propune să se înscrie la clubul bucureștean. Vasile Burlacu și-a văzut visul cu ochii. A devenit ciclist adevărat. De aici, drumul lui este presărat de remarcabile performanțe. La cîteva săptămîni după sosirea la Steaua, cîștigă campionatul republican de juniori la 500 m și la urmărirea individuală, iar mai apoi „spulberă” 7 (!) recorduri republicane : 400 m, 500 m și 1000 m cu start lansat, și 1000 m, 3000 m, 5000 m și 10000 m cu start de pe loc.

De atunci și pînă azi, Vasile Burlacu — ambițios, modest, conștiincios, muncind ca nimeni altul la antrenamente — a ajuns membru în lotul național de ciclism al României, a ieșit de nenumărate ori campion al țării și a bătut o sumedenie de recorduri naționale.

Performanțele sale, victoriile sale reprezintă o remarcabilă reușită, o mare victorie a voinței.

MARIUS POPESCU

CÎMPII ROMÂNEȘTI

Ce frumoase-s cîmpiile cînd îmi intră în casă !...
Vin alături de munți și de tinere ape.
Și-i orice cîmpie o fată frumoasă
Cu vestminte bogate și cu cerul în pleoape.

S-i orice cîmpie un dor revărsat
Și e-mi stăruie-n suflet ca vulturii-n slavă.
Mai bogat sînt c-un foșnet de grîu, mai bogat
Cu întinderea lor de porumb și otavă.

Ce frumoase-s cîmpiile cînd în horă pornesc
Amețite de soare, ori de treierul vîntului !
De pe țătera inimii, un dans românesc
Face cu ele ocolul pămîntului.

DIM. RACHICI

Orașul Tecuci are un nou și modern complex de deservire

CIRCULAȚIA ÎN SEZONUL DE TOAMNĂ

În lunile de toamnă, pe șosele se intensifică circulația autocamioanelor și tractoarelor datorită cerințelor campaniei agricole, aprovizionărilor de iarnă etc.

Faptul că acest volum de transporturi trebuie efectuat uneori în condiții atmosferice nefavorabile ca: ceață, ploaie, lapoviță, impune din partea șoferilor și tractoriștilor un plus de precauție și respectarea cu strictețe a regulilor de circulație.

O primă obligație importantă a conducătorilor de autovehicule este verificarea cu atenție, înainte de a pleca în cursă, a sistemelor de direcție, frinare, a semnalizatoarelor și luminilor pentru a se convinge de perfectarea lor funcționare. În acest fel ei vor fi siguri de vehicule pe orice timp și în orice situație.

Respectarea regulilor privind viteza, efectuarea depășirilor, folosirea luminilor etc., se impune oricând. Ignorarea acestora pe timp de ceață, ploaie, lapoviță, ninsoare, cind vizibilitatea este redusă și pe înbrăcămintea drumurilor se formează mizga, polei, prezintă un pericol deosebit. O asemenea greșală a săvârșit șoferul Gherde Sigismund de la C.A.P. Brăduț, raionul Sf. Gheorghe care, neținând cont de mizga ce se formase pe șosea și circulând cu viteză mai mare decât cea legală, a răsturnat autovehiculul rănind cele șase persoane pe care le transporta.

Alți conducători auto manevrează defectuos luminile, iar unii chiar consideră că realizează un lucru deosebit atunci cind reușesc să „orbească” pe șoferii ce vin din sens contrar, uitând că același lucru li se poate întâmpla și lor.

În cazul cind totuși sînt „orbiți” în mod cu totul neindicat și pericolos, unii șoferi își continuă drumul în loc să oprească autovehiculul. Așa a procedat Olteanu Gheorghe care în timp ce conducea un autocamion pe șoseaua București-Alexandria a lovit grav un biciclist care mergea în fața sa pe partea dreaptă.

O practică deosebit de periculoasă care reprezintă în același timp încălcarea normelor de circulație este aceea a staționării cu camioanele și tractoarele (sau lăsării acestora) în pante, curbe și în zone lipsite de vizibilitate.

În acest sezon începe la sate producerea băuturilor alcoolice. Dacă covârșitoarea majoritate a conducătorilor auto și tractoriștilor sînt conștienți de pericolul deosebit

pe care îl prezintă conducerea autovehiculelor sub influența alcoolului și respectă cu strictețe normele de circulație, care interzic acest lucru, mai sînt șoferi și tractoriști care își permit să consume diferite băuturi alcoolice după care conduc vehiculele respective. Nu în puține cazuri asemenea încălcări ale legii se soldează cu urmări dintre cele mai grave, deoarece este deosebit cunoscut că șoferii sau tractoriștii aflați în această stare nu mai pot conduce cu aceeași siguranță vehiculele, reflexele lor fiind întîrziate.

Pentru a exemplifica cele arătate, voi cita cazul șoferului Tinea Dumitru care, conducînd autocamionul sub influența alcoolului și cu viteză excesivă, l-a răsturnat producînd accidentarea gravă a unei persoane.

Un rol important în educarea și instruirea marelui contingent de șoferi și tractoriști care lucrează în mediul rural îl au conducătorii unităților agricole socialiste. Viața ne-a demonstrat că acolo unde directorii G.A.S. și S.M.T. și președinții C.A.P. s-au ocupat de îndrumarea și controlul activității conducătorilor auto și tractoriștilor, unde s-a creat o opinie de masă împotriva încălcării regulilor de circulație, nu s-au comis accidente și numărul încălcărilor regulilor de circulație de către șoferii și tractoriștii respectivi este în continuă scădere.

Nu același lucru l-a făcut președintele C.A.P. Steagul Roșu din comuna Pleșița, care a permis transportarea echipei de fotbal și a unor suporteri — în total 32 persoane — într-un camion aparținînd cooperativei agricole, în care băncile nu erau fixate de caroserie și legal avea capacitatea doar pentru 24 persoane.

Din aceste cauze, la care s-a adăugat lipsa măsurilor de prevedere din partea șoferului care nu și-a verificat frinele, autocamionul s-a răsturnat în timp ce cobora o pantă, provocînd accidentarea ocupanților și avarierea autovehiculului.

Activitatea pozitivă de instruire și educare desfășurată de conducătorii unităților agricole socialiste și respectarea cu strictețe a regulilor de circulație de către toți factorii obligați prin lege la aceasta, constituie cheia realizării cu succes, fără accidente de circulație, a marelui volum de transporturi ce se impun a fi efectuate în aceste luni.

Locot. colonel BEDA VICTOR

Într-un circuit de viteză pentru... autocamioane și nu pe o șosea unde mai există curbe, intersecții, poduri, circulație și... diferite localități. Pentru șoferul Anghel Tomea, cursa nu s-a sfîrșit tocmai plăcut, întrucît a fost sancționat de către organele de miliție.

Client vechi!... Cine să-i mai creadă jurămintele și angajamentele? („Puteți să mă supravegheați zeci de kilometri, nu mai depășesc viteza reglementară” etc., etc.). Doar nu poate fi pus în discuție fiecare șofer din țară cîte un milițian! A fost astfel ferit însă de finaluri mai grave, ca cel întimplat șoferului Radu Stoica, de la C.A.P. Nămolosa-Tîrg, care în ziua de 9 octombrie, tot din cauza vitezei excesive, a accidentat cinci persoane, dintre care două foarte grav.

● În fotografia de mai sus aveți ocazia să vedeți cel mai nou tip de bicicletă cu două atășe din coșarci, brevetat de Diță Badiu din Răstoaca (Focșani). Modelul cunoaște deja o largă răspîndire astfel, sau în varianta cu damigene și în comunele Independența, Li-ești, Ivești (Galați), Vulturii (Focșani). De altfel, în aceste locuri, există o sumedenie de virtuozii ai pedalei cu per-mananțe din cele mai variate: conducere fără mâini, pe partea stîngă a șoselei, cu pasageri (nu în „ataș” ci pe cadru, bineînțeles), fără far noaptea și alte felurite exerciții care conduc direct... la spital!

● Este evident pericolul pe care-l constituie pentru pietonii șoferii care conduc sub influența alcoolului. Ne-a fost dat acum să cunoaștem și reversul medaliei — varianta oarecum inedită a pericolului pe care-l pot constitui pietonii „sub influența alcoolului” pentru șoferii și pentru mașinile lor:

Nunță mare în comuna Umbrărești (Tecuci). Veselie, lăutari, horă, băutură... mă rog, ca la nunță! Pină aici nimic anormal. Numai că nunta se mutase în mijlocul șoselei, încercînd — ba chiar la un moment dat bîrînd — circulația. Dar partea inedită abia acum vine (pentru că nunți care încep în casă și se termină... pe șosea am mai întîlnit din păcate și în alte comune). Cîțiva tineri nuntași, dorind probabil să ofere mirilor o nunță „ca-n povești”, căreia să i se ducă buhul, s-au repezit la „nechemată” care în timpul Bătutei își amestecaseră, printre scripcă, țambal și contrabas, claxoanele lor. (Ce să-i faci, la Umbrărești claxonatul încă nu e interzis!). Așa că s-au mutat cu băutura mai alături. Păi decît să le spargă șoferii nunta, mai bine le sparg ei farurile, parbrizele și chiar capetele!...

Sperăm că justiția, în fața căroră au fost deferiți, îi va face să nu uite într-adevăr mult timp această... nunță cu bucluc.

VL. PANĂ

În atenția tractoriștilor

Despre rolul ce revine tractorului și, implicit, tractoristului în cadrul campaniilor agricole, nu mai e cazul să amintim aici. Vrem să arătăm însă că tocmai în aceste perioade se constată și o creștere a accidentelor ce au drept „eroi” tocmai pe conducătorii acestor mijloace de locomoție. Ceea ce ar putea părea paradoxal este faptul că marea majoritate a acestor accidente se petrec nu pe tarlele (adică acolo unde tractoarele acționează cea mai mare parte din zi), ci pe drumurile publice.

Care sînt cauzele ce generează această stare de lucruri?

Mulți dintre tractoriști nu au carnet de conducători auto și nu cunosc regulile de circulație. Cu toate acestea, încălcînd prevederile legale, unii dintre ei, după orele de producție, circulă cu tractorul prin mijlocul comunelor; ba, chiar cei mai „generoși” invită pe scaun (conceput numai pentru o singură persoană

— conducătorul vehiculului) cîte un prieten pe care-l transportă la domiciliu, la bufet ori în diferite plimbări.

Sau: în timp ce brigada lucrează pe o tarla, tractoriștii constată că li s-au terminat țigările ori că le e foame și îl delegează pe unul dintre ei să se repeadă la bufet. Acesta îndeplinește comisionul nu fără să se „cînstească” și el cu un păhărel... că doar tot a venit omul la bufet. Inapoierea la locul de muncă în aceste condiții îi poate fi fatală lui (să nu se uite că în raport cu alți conducători auto, tractoristul este mult mai puțin protejat prin construcția vehiculului) sau altora din preajma sa.

Și mai grave sînt cazurile cînd, din vina tractoristului sau datorită unor dispoziții nechibzuite și nelegale ale superiorilor săi, poate fi periclitată integritatea corporală a unui întreg grup de oameni prin transportarea lor în re-

morcă și uneori chiar deasupra încărcăturii. Iată un singur exemplu (foto de jos).

Așa arăta acest „echipaj” al G.A.S. Pîscu (Galați) care „evolua” în dimineața zilei de 13 octombrie pe șoseaua de mare trafic Brăia — Galați. Om de treabă, tractoristul Ion Mărgărit (care, în treacăt fie spus, circula nu numai fără carnet de conducere dar și fără a avea asupra sa vreun act de identitate) a invitat încă un pasager pe scaun alături de el. În remorca plină cu știuleți, deasupra încărcăturii, mai erau alte cîteva persoane. De fapt, oamenii nu se plimbeau. După ce încărcaseră remorca pe cîmp, se îndreptau spre locul unde urma să o descarcă. Era dispoziția dată, după cum cu nevinovăție ne-a declarat tractoristul, de Constantin Rață, brigadier și, în momentul respectiv, pasager al remorcii. Acesta ne-a dezvăluit, de asemenea, cu mult calm că avea la rîndul său o „descărcare”: dispoziția șefului de secție, inginerul Eugen Stanciu. Iar cel din urmă avea, bineînțeles, ca acoperire... dispoziția directorului G.A.S.!

Să fim bine înțeleși. Nu contestăm nimeni urgența cu care trebuie strînsă, transportată și depozitată recolta. Dar cu o mai atentă organizare a muncii nu se pot obține aceleași rezultate (sau chiar mai bune) evitînd în același timp

riscurile unor accidente? În loc să plimbe oamenii de colo-colo, pe fiecare remorcă, nu era mai rațional să fie organizate echipe stabile la locul de încărcare și de descărcare?

Poate că tractoristul Ion Mărgărit și celelalte personaje ale acestui lanț... al dispozițiilor ar fi privit cu mai puțin calm (ce seamănă a lipsă de răspundere) toate acestea, dacă ar fi știut de cele petrecute cu numai cîteva zile mai înainte pe șoseaua București — Constanța, în raza comunei Ciochina (Slobozia). Împărțind scaunul de pe tractor cu colegul său de muncă Eugen Androne — conducătorul vehiculului, Gheorghe Diaconu, de la S.M.T. Andrășești (care era și sub influența alcoolului), a lovit cu roata o bornă de pe margine, proiectîndu-l pe pasager pe asfalt și accidentîndu-l mortal.

Cu mai multă atenție în organizarea muncii, — prin aprovizionarea cu alimente, țigări etc. înainte de începerea muncii sau efectuînd aprovizionarea la locul de muncă, ne-transportînd sub nici un motiv pasageri în remorcă sau pe scaun, — vor dispărea o serie întregă de surse generatoare de accidente.

C. CONSTANTINESCU

Cu bloc-notesul pe șosele

Dintr-o recentă călătorie, însoțind organele de miliție ce efectuau controlul circulației, am desprins cîteva lucruri pilduitoare.

● În primul rînd că marea majoritate a conducătorilor de vehicule respectă regulile de circulație, evitînd astfel orice fel de urmări nedorite pentru ei și pentru alții. Totuși (pentru că mai există și

este un „totuși”), îndreptîndu-ne spre șoselele regiunii Galați — ținta raidului nostru — atenția ne-a fost atrasă la un moment dat de vehiculul cu Nr. 34.856 B., care gonia de parcă s-ar fi aflat

PE GLOB

GAMBIA

Gambia este cel mai mic stat independent al continentului african, având o suprafață de numai 10 500 km p și o populație de aproximativ 320 000 locuitori. Ea și-a câștigat independența anul acesta, la 18 februarie. Era cea mai veche și ultima posesiune a Marii Britanii în Africa Occidentală. Noul stat independent a rămas însă membru în Commonwealth.

Acest tânăr stat african, al 36-lea stat suveran din Africa, are o istorie care începe cu multe veacuri în urmă. În secolele V-VIII e.n. teritoriul actual al Gambiei făcea parte din marele imperiu al Ghanei, iar mai târziu din cel al Maliului, vechi imperiu african care pe vremea împăratului Kankan Moussa se întindea de la fluviu Niger, spre vest, pînă la Coasta Atlantică. Primele vestii despre existența popoarelor mandingos (mandinka), strămoșii actualilor locuitori ai fluviului Gambia (triburile malinke, wolof, foula, diola) le datorează fenicienilor, cartaginezilor și romanilor.

Primele incursiuni coloniale în Gambia aparțin portughezilor. Și se poate spune că europenii au descoperit Gambia din întâmplare. În anul 1445, una din cele 26 de corăbii ale expediției condusă de infantele Henrique Navigator, rătăcindu-se în timpul unei furtuni de restul flotei, este nevoită să ancoreze la tărurile Gambiei. După aproape trei secole de stăpînire portugheză, administrația țării este preluată de British Royal African Company. În 1888 devine colonie a coroanei britanice cu propriul ei guvernator.

Gambia are o poziție geografică aproape unică în lume, un „adevărat

accident al istoriei” — spunea despre ea un administrator colonial britanic. Într-adevăr, țara este ca o fișie lată doar de câteva zeci de kilometri, pătrunzînd de-a lungul fluviului Gambia pe o distanță de 350 de km în interiorul statului Senegal. Datorită acestei curioase așezări, Gambia a constituit multă vreme un motiv de iritare, mai ales pentru francezii pe vremea cînd guvernau Senegalul. S-a dovedit însă că acest „accident al istoriei” a fost mai curînd rezultatul înfruntării intereselor coloniale franceze și britanice în această regiune a Africii. În decursul anilor de rivalitate colonială, atît Franța cît și Marea Britanie au făcut totul pentru a separa cele două state. Doar în ultima vreme, după crearea Republicii independente Senegal, de ambele părți au fost luate o serie de inițiative pentru găsirea unei formule echitabile de asociere a celor două state. Precizîndu-și poziția, primul ministru David Jawara declara: „Noi înțelegem ca Gambia să-și conserve personalitatea sa distinctă și propria sa cultură, moștenire a mai multor secole. În același timp, noi preconizăm sincer asocierea cît mai strîns posibilă cu Senegalul”. Această asociere — fie sub forma unei uniuni politico-economice, mai mult sau mai puțin suplă, fie sub forma unei federații — rămîne însă de domeniul viitorului. Deocamdată, guvernul Senegalului și cel al Gambiei urmăresc dezvoltarea progresivă a colaborării economice și politice pe baza unor acorduri concrete între state suverane.

Gambia este o țară săracă, cu o

Luptători dintr-un detașament de patrioți angolezi, în timpul instrucției

economie bazată aproape exclusiv pe exportul arahidei (principalul produs național); este lipsită de industrie, nu are căi ferate, beneficiază doar de un număr insuficient de școli și spitale. Resursele economice ale Gambiei îi oferă posibilități de dezvoltare și perspective destul de limitate. În afara arahidei, se prevede o lărgire a exportului de migdale, copra, pește sărat, ceară de albine. Principalele produse de import sînt cele alimentare, precum și tutun, textile, mașini și unele produse petroliere.

Independența o dată cucerită, poporului gambez i se impun sarcini noi. Independența trebuie consolidată. Și pentru aceasta se prevăd o serie de măsuri, mai ales economice. Dezvoltarea agriculturii, prin introducerea unor noi culturi cum ar fi orezul, bumbacul, tutunul, citricele etc., corespunde unei necesități vitale a economiei gambeze. Desigur, țara nu poate rămîne — așa cum se spunea — numai o „livadă” de arahide.

Pentru început totul este însă foarte dificil, deoarece anii îndelungați de stăpînire colonială au lăsat o grea moștenire. Un reporter care a vizitat de curînd Gambia relatează faptul că de abia acum guvernul a înființat școli speciale care au misiunea de a-i învăța pe țărani aratul cu plugul tras de boi, principala unealtă de muncă a gambezilor, continuînd să fie sapa. Cadrele în agricultură sînt insuficiente. Se spune că atunci cînd David Jawara a devenit prim-ministru, trebuind astfel să renunțe la meseria de medic veterinar, postul rămas liber n-a putut fi ocupat de nimeni.

RADU PASCAL

Radio - Televiziune

Din programul pe săptămîna 31 oct.—6 noiemb. 1965

RADIO

RADIOJURNALE ȘI BULETINE DE ȘTIRI: Duminică: programul I: 7; 20; 22; 23.52; programul II: 7.30; 10.30; 14; 19; 21; 23; 0.52; programul III: 16; 21.30; în fiecare zi de lucru: programul I: 5; 6; 7; 10; 12; 14; 16; 20; 22; 23.52; programul II: 7.30; 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21; 23; 0.52; programul III: 18; 21.30.

EMISIUNI PENTRU SATE: Duminică: programul I: 7.30 — Jurnalul satelor; în fiecare zi de lucru: programul I: 5.15 — Jurnalul satelor.

DUMINICĂ: programul I: 10.00 Transmitem pentru sate: ● De vorbă cu Nicolae Hudîțeanu, Erou al Muncii Socialiste, președintele C.A.P. Comana. Regiunea Dobrogea; ● La o bibliotecă sătească; ● Ce e nou în cercetarea zootehnică; ● Sîrșit de toamnă pe ogoare — reportaj de Florenta Albu; ● Itinerar folcloric. 19.00 Program de muzică populară cerut de membrii cooperativelor agricole de producție din Zîmbreasca — Regiunea București, Strîbu — Regiunea Cluj și Livadia — Regiunea Ploiești. 20.15 Teatru la microfon: „Patima de sub ulmi”, drama de Eugene O'Neill; programul II: 10.35 Călătorie muzicală prin regiunile patriei — muzică populară. 16.00 „Faceti roată măi flăcăi” — cîntece și jocuri populare. 17.30 Intîmplările neobișnuite ale lui Gruta Grozovanu. Scenariu-folletton de Dumitru Almas — „După urs, vin lupii”.

LUNI: programul I: 11.45 Muzică populară interpretată de Petre Săbădeanu și Gheorghe Zamfir. 17.15 Oameni de seamă din istoria culturii — Ion Creangă. Prezentare de Titel Constantinescu. 18.50 Mu-

zică populară cerută de membrii cooperativelor agricole de producție din comuna Mitrofani — Regiunea Argeș și Livezi — Regiunea Suceava; programul II: 13.08 Melodii populare din diferite regiuni ale țării. 21.15 Melodii populare interpretate de Minodora Nemeș și Costel Molsa.

MĂRTI: programul I: 17.30 Melodii populare preferate; programul II: 17.15 Melodii populare interpretate de Ana Dănilă și Constantin Chisăr. 19.30 Teatru la microfon: „Cineci fete plus Pigulete” — comedie de Constanta Bradu.

MIERCURI: programul I: 10.05 Muzică populară interpretată de Gheorghita Ristea, Ion Albeșteanu și Sasa Bizbu. 15.45 Cîntă Nelu Huțu și Aurică Piculeață (la vioară) — melodii populare; programul II: 13.08 „Riule ce curgi la vale” — emisiune de muzică populară. 19.50 Cîntă-mi, cîntă ceteră — melodii populare. 22.30 Moment poetic: „Cadente argeziene”.

JOI: programul I: 17.30 Cîntece de viață nouă și jocuri populare la cererea ascultătorilor. 19.00 Cîntă, dansează, tînește; programul II: 11.10 Cîntece clobănești și jocuri populare. 14.04 Cantata „Comunistul” de Constantin Palade pe versuri de Nicolae Labis.

VINERI: programul I: 10.05 Din folclorul muzical al popoarelor. 11.15 Teatru la microfon: „Titanic vals” — comedie de Tudor Mușatescu. 18.13 Cîntă orchestra de muzică populară „Doina Moldovei” din Iași; programul II: 13.30 Lectură dramatizată: „La Hanu Ancuței”. (Cu prilejul împlinirii a 85 de ani de la nașterea lui Mihail Sadoveanu). 17.30 Melodii populare interpretate de Nelu Iovănescu.

ȘEBĂTĂ: programul I: 08 De la

fluter la marile ansambluri. 14.08 Drag mi-e cîntecul și jocul — muzică populară; programul II: 11.10 Cîntă Valeria Colojară și Ion Stoicănel — muzică populară. 15.30 Melodii de dragoste și jocuri populare. 17.40 Melodii populare interpretate la acordeon. 19.30 Ediție radiofonică Liviu Rebreanu — „Epopeea răscolitei din 1907” — Prezintă conf. univ. D. Micu.

TELEVIZIUNE

DUMINICĂ

11.00 Emisiune pentru sate. Din cuprins: ● Iarna bate la ușă! Sînteți gata s-o primiți? ● O nouă rubrică: Confruntarea opiniilor. Tema confruntării: Rădicarea fertilității solurilor podzolice. ● O întîlnire cu Angela Moldovan. 14.30 Duminică sportivă. Fotbal: Rapid-Steaua. 19.15 Film: De doi bani violete. 20.55 Film în Studio: Din nou întîlnire cu tîneretea de Arbuzov.

LUNI

20.15 Trei tablouri pe săptămîna comentate de Ion Frunzetti. 20.30 Film: Sfirșitul Sankt-Petersburgului.

MIERCURI

20.00 Teatru în Studio: Seară de toamnă de Fr. Durrenmat (reluare).

JOI

22.00 Miniaturi folclorice. Își vor da concursul: Maria Pietraru, Polina Manoilă Ionel Banu, Ion Lăceanu, Grigore Klazim Ion Milu, Toni Iordache.

VINERI

21.45 Program de romane cu formația instrumentală condusă de Nicușor Predescu. Soliști: Ana Duraru, Aurelia Iurj, Dorel Liveanu.

ȘEBĂTĂ

21.05 Cu mască... și fără mască. Emisiunea a doua în care va fi stabilită identitatea celor trei măști prezentate telespectatorilor în emisiunea din 17 octombrie.

Războiul portocalelor

Războiul portocalelor a reînceput... A intervenit un armistițiu în războiul portocalelor... Războiul portocalelor a reînceput...

Cam astfel ar putea fi rezumată, în numai câteva cuvinte, evoluția ostilităților desfășurate între statele care fac parte din Piața comună pe... frontul portocalelor. S-a înrădăcinat în viața „celor șase” obiceiul ca, din cînd în cînd, contradicțiile cu privire la diferite probleme să răbufnească în ceea ce ziaristii din Occident au denumit „războiul”

Conflicțul, care nu este la prima sa ediție, a pornit de la o cerere a Italiei. Producătorii italieni doresc sporirea prețurilor de bază și fixarea unor taxe suplimentare compensatoare la importul tuturor portocalelor provenite din state care nu fac parte din C.E.E. Pentru a sprijini producția proprie, autoritățile italiene au sprijinit cererea și au prezentat-o forurilor conducătoare ale Pieței comune.

După cum era și firesc, poziția producătorilor italieni a stîrnit profunda nemulțumire a cercurilor comerciale din celelalte cinci state partenere ale Italiei, precum și a celor din statele direct interesate în exportul de fructe citrice.

Comisia Pieței comune de la Bruxelles a luat în discuție această problemă, dar nu a reușit să adopte o hotărîre care să pună capăt conflictului. Mai mult decît atît. Ea s-a pronunțat în favoarea unei reduceri a prețurilor la produsele italiene de anumite categorii. După cum era de așteptat, delegatul italian s-a opus măsurii preconizate și a apărut din nou punctul de vedere al țării sale.

Cine va da înapoi mai întîi? Cine va aluneca pe cojile de portocală împinse sub picioarele adversarilor? Deocamdată este greu de dat un răspuns. Ca în atîtea și altele alte cazuri, probabil că pînă la urmă se va ajunge la un compromis pe seama pungii cumpărătorilor din statele Pieței comune. S-ar putea ca și producătorii din unele țări să sufere. De cîștigat vor avea însă numai marile societăți care se ocupă cu exportul și desfacerea acestor produse.

EUGEN PHEOBUS

Prin raionul Băilești

A GĂSIT SOLUȚIA

— Hei, la o parte, că de nu, te calc!
(Desen din revista „LUDAS MATYI” — R.P.U.)

Părinți
și copii

UN OM CUNOSCUȚ

Petre Didici e un om cunoscut. Mai ales la restaurantul din comuna dobrogeană Ovidiu, unde își astimpără mereu setea cu tulpurel, potrivit îndemnului: Cea mai bună băutură Este apa de izvor, Dacă pui o picătură La un chil de vinișor!

Binecunoscute sînt și principiile pedagogice ale lui Didici, care are doi băieți: pe Gică, elev în clasa a doua și pe Costică, într-a opta. Educația pe care le-o dă ca tată este subiectul său preferat de discuție. Bineînțeles, tot la un păhărel. Sau la două. Sau la nouă. Nu contează. Numai ce-l auzi:

— Copiii înainte de toate! Educația lor! Ne gîndim noi totdeauna la asta? Nu ne gîndim. Uite, sînt muieri care dacă văd că se înnoptează și bărbatul întîrzie, trimit copiii după el la restaurant. Nu, dom'le, nu e just! Copiii n-au ce căuta aici, nu trebuie să vadă bețivani, să audă vorbe grosolane. Eu i-am pus în vedere nevastă-mi să nu trimită copiii după mine chiar dacă ar fi 12 noaptea. Categorie!

— Și cînd ajungi tîrziu acasă, ce faci, nea Didici? întrebă cite un client.

— Prima mea grijă e să nu trezesc copiii. Pășesc în virful picioarelor, ca o păsărică, chiar dacă umblu pe două cărări. Să nu simtă copiii! Să nu creadă că tatăl lor e un bețiv. Și copiii mă respectă. Mă ascultă.

— Nu te supăra, nea

Didici, dar la școală, în ședințele cu părinții, ești criticat mereu.

— Știu! Sînt criticat că nu vin la ședințele cu părinții. Nici n-am nevoie. Eu știu cum să-mi educ copiii. S-au luat de mine în ședințe și pe chestia băuturii. Ei și? Beau banii tăi.

— Cică nu le cumperi copiilor ce trebuie, că nu-i ajuți de loc.

— Eu, dom'le? N-am grijă de copiii mei? Ba am. Și roadele se văd. De unde în anii trecuți îmi veneau acasă mai mult eu 2 și 3, pe noul an școlar mi-au spus că n-au nici o notă proastă.

— Și i-ai crezut pe cuvînt?

— N-au ei curajul să mă mintă, că pe urmă...

— Pe urmă, ce?

— Știu ei bine ce. Pariem pe trei chile că n-au note proaste? Du-te la școală să vezi. Și m-am dus.

— E adevărat că băieții lui Didici n-au nici o notă proastă? am întreat eu la cancelarie.

— Adevărat.

— Bravo lor. Și care-i explicația?

— N-au nici o notă. Nici proaste, nici bune. Fiindcă pe anul în curs n-au mai venit de loc la școală. Au început să vagabondeze.

Gică și Costică taie frunze la ciini pe malurile Siutghiolului. Iar tăticiu nici nu știe. N-a avut cînd să afle, fiindcă în timpul liber e ocupat cu consumarea apei de izvor în proporția „o picătură la un chil de vinișor“.

N. CULCEA

căminului. Pînă acum n-am avut timp să mă ocup.

Am mai pus o ultimă întrebare.

— Dacă dumneavoastră vă ocupați exclusiv de alcătuirea planurilor, cine se îngrijește de activitatea propriu-zisă a căminului cultural?

— Deocamdată așa ceva nu există, deci nu se poate îngriji cineva de ceea ce nu există. Dar dacă ar fi cazul să avem și activitate, atunci ne mai trebuie un om. Da, să mi se dea un adjunct. O să trec în plan.

MISTERIOASA DISPARIȚIE

Locuitorii comunei Mărăcine, raionul Băilești, s-au aflat multă vreme în fața unui mister de nepătruns. Iată pe scurt cum s-au petrecut lucrurile.

Biblioteca Aurora Papară zăvora biblioteca cu un lacăt, punea în ușă anunțul: „Sînt plecată la sectorul zootehnic” și dispărea fără urmă. Unde? Este tocmai ceea ce și-au propus și oamenii să afle.

Circulau tot felul de păreri. Unii, cu imaginația mai bogată, bănuiau că Aurora Papară a fost mîncată de... oi. Evident, această supoziție era absurdă.

— Dar dacă într-un moment de furie au mîncat-o dulăii de la stîna? a întreat cineva. — Dinșă, cu tot anunțul din ușa bibliotecii, venea din an în paște pe la

ferma de ovine. Dulăii n-au cunoscut-o și...

Alții, care văzuseră mai demult filme cu Tarzan sau citiseră cărți despre junglă, spuneau că sînt animale cărora, nu se știe de ce, le place să țină în captivitate oameni, fără să le facă nici un rău și, după un timp, să-i elibereze. Această bănuială părea mai întemeiată, deoarece, într-adevăr, Aurora Papară reapărea din cînd în cînd. Aerul ei distrat, o oarecare melancolie sau nostalgie întipărite pe chipu-i, dădeau de bănuie că se întimplă cu dînsa ceva tainic. Dacă era ținută cu adevărat în captivitatea cuiva?

Sectorul zootehnic a fost pus sub observație. Îngrijitorilor li s-a cerut să fie cu ochii în patru. Oile, vacile, găinile erau urmărite pas cu pas.

Aceste măsuri au dus la un deznodămînt puțin scontat. Animalele au făcut o jalbă prin care arătau că sînt vegetariene. Și n-o puteau mînce pe tovarășa Papară și nici reține în captivitate, pentru simplul motiv că de vreun an de zile nici nu o văzuseră. În încheierea jalbei, se propunea o soluție simplă: să fie urmărită însăși bibliotecara.

Această soluție a fost pusă în aplicare imediat. Era și cazul: din pricina misterioaselor disparițiilor ale bibliotecarei, numărul cititorilor era de trei ori mai mic decît cel planificat.

Taina a fost, în sfîrșit, dezlegată. Aurora Papară dispărea la... Băilești și Craiova. N-o mîncea nimeni. N-o țină nimeni în captivitate. Dimpotrivă, se plimba în voie, teafără și fericită.

Asta era cu tovarășa Papară, care a băgat la idei o comună întregă.

M. CHIRCULESCU
și
A. CROITORU

PE

TROTUAR

Trecînd prin satul m a r a m u r e ș a n Lăschia, șoferul autocamionului 25 989 MR conducea numai cu mîna stîngă, cuprins de o dulce visare. Și cum, în asemenea momente, stînga nu știe ce face dreapta, în partea ceastălaltă mașina a intrat binîșor pe trotuar, distrugînd soclul de beton în care era plantat indicatorul stației I.R.T.A. și o por-

țiune de gard viu din fața casei mele.

— Ce faci, tovarășe? i-am strigat eu șoferului.

— Ei, taci și dumnea-ta, moșule, că nu-i nimic. Miine o să trec din nou pe aici și o să repar totul.

Și a trecut. A trecut de cîteva ori ca vîntul. Pînă cînd, de la o vreme, luîndu-mi inima-n dinți, l-am pîndit și m-am postat în fața mașinii.

Șoferul însă mîncăta-se. Sau numai se iacca că nu mă cunoaște. Frî-nînd, a scos capul și-a strigat:

— Ce te bagi, moșule, în fața mașinii? Nu cumva ți s-a urit pe pămînt?

La toate astea, aș avea și eu o mică întrebare:

— Cui i s-a urit? Mie pe pămînt, sau lui pe mașină?

AL. BALĂNESCU
corespondent

Duelul criticilor
(Desen de A. KRILOV — U.R.S.S.)